

Csontos Márta

Agymosás

*Ma reggel jött a látászavar,
csak kacagott rajtam a fény,
először úgy éreztem, nem
bocsátok meg magamnak
a rendellenességért, nem
tudom feloldani az összes
ellentmondást, tévedésem
árulás önmagam ellen.*

*Másodszor volt már bennem
valami önfeledtség, játszottam
a lehetőséggel, ott tébláboltam
a terepasztalon, s már kevésbé
érdekelt, ki nevet a végén.*

*Sokadszorra engedélyt adtam
magamnak önnön felhatalmazásomra,
mélyen zsebbe gyúrtem a magam
ellen koholt vádakát, s agymosás
ürügyn egyszerűen szemétképp
dobtam az olvashatatlanra tépett
vádbeszéd foszlányait.*

*Éreztem, elnyertem a bűnbocsánatot,
Isten bátorítóan arcomba nézett.*

Baljós jelek

*Lassan abszurdba növekedik
az evidencia, de az is lehet,
hogy fordítva; elrugaszkodott
a világ, valami fenyegetően
csábító örömmérzés van a levegőben,
látszólag nem engem fenyeget, így
megkönnyebbülve elnyúlok a
képzeletben, hogy érzem*

*a cselekvőképtelenség gyönyörét,
élvezzem, hogy az aurából ugrásra
készülő színkerék mélylila kontúrjai
behálózzák a kopott-kék árnyékok
mögött rejtőző teret.*

*Hajnalban a cédrus derekára
kapaszkodó trombitafolyondár
sérült szirmai bevérzik a szemem,
s a hangulat szorongató ölelésében
a nagy változást rejtegető torzulások
baljós jelképekké nőnek.*

*A keserűfű gátlástalanul bakancsol
a gyökerek között, s én, ebben a
megvadult földi paradicsomban
beleszédülök az égis erő tévedésbe,
pedig elszántan kapaszkodom a
fénybe nyúló lépcsősor korlátjába,
kúszok egyre magasabbra, pedig
titkon nyugtalanít, hogy a legfelső
lépcsősor már nem vezet sehova.*

Egy magányos kerekeskút monológja

*A csönd lassan kúszik a fák között,
feleselni akar velem, megáll egy
pillanatra, a hársfának dől, s a fény
árnyékába teríti színváltós köpenyét,
csalogatja a kóbor madarakat, akiknek
szárnya alatt még ott van az életöröm.
Lent a porban a porcsinok szövöszékén
vastagodik a terjeszkedés, egyre
elszántabban uralják a teret, csak én,
akit árnyék-magasleshez láncolt valami
elérhetetlen utáni vágy, csak én tudom,
hogy hályogos szemmel is felfelé,*

*napkelet felé igyekezek. Az erdei nimfák
megöregedtek velem, ajkukon megfáradt
a dal, a metsző szél fullánk-lövése
tördeli megfáradt fejemen a cserepet.*

*Az emlékek szétszórva hintáznak
a diófa fonnyadt ágain, a bársonypuha
zöld a dombok oldaláról a temető
kövei közé költözött. A szent porladásba
faltól falig kúszik repedéseimből
a nyirkos lehelet, az elmúlás padlóra
csendesítette az elsorvadt élet-meleget.*

*Homlokomon fázósan rozsdáll egy
vaslakat, a kulcs már rég elveszett,
senki nem keresi a durva homokon, valakinek
egyszer mégis meg kell találnia, s vizet kell
fakasztania testemből azon a bizonyos napon.*

